

Ézs 38,17; ApCs 20,20; 1Móz 46,33-34

A megszorítások áldása: szorosabb közösség a szűkebb körben

Kedves Testvérek,

a mostani, megszorításokkal teljes időszakban azt tudom elmondani, ami az Ézs 38,17-ben olvasható: "Íme, áldásul volt nekem a nagy keserűség".

Az elzárás, az alkalmak beszűntetése közelebb hozott azokhoz, akikkel egyébként is össze van kötve az életünk. A közösség áldása nem szűnt meg azzal, hogy a nagy közös együttlét megszűnt itt Debrecenben, a Hatvan utcán. Sőt, ahogy az ének mondja: "Vonj közel hozzád jobban, Uram" – azzal, hogy kevesebb a lehetőség elmenni otthonról, akár a munkahelyre, akár máshová utazva – több alkalom maradt a belső csendre.

És a "ketten vagy hárman" lehetősége is megmaradt. Azokkal, akikkel tudunk együtt lenni. Egy házaspár (azaz két ember) is megélheti ezt. De két család is. Vagy három.

Nálunk is így kezdődött a lehetősége a szorosabb együttlétnek. Először két család, majd három. Most a közös nagyszülők révén éljük meg azt, hogy "házanként" jövünk össze. Azaz egy „ház”, egy közös rokonság, ami kettő, három vagy négy család, illetve két-három-négy generáció, akik együtt tudnak lenni.

Már régebben megfigyeltem azt, hogy Pál "nyilvánosan és házanként" hirdette az igét (ApCs 20,20). A nyilvánosra példa egy uralkodó által alapított iskola Efézusban, vagy az athéni köztér és a népgyűlés, amely a nagy néptömegek számára szóló igehirdetés helyszíne lett. A házankéntre pedig Priscilla és Akvila. Velük mint házaspárral találkozott először Pál Korintusban, de később már egy gyülekezet (avagy háziközösség) volt a házuknál Efézusban. A házuknál (maguk mellé véve őt) tudtak beszélgetni Apollóssal is, és továbbvezetni az Úr útján, amiből aztán sok áldás származott másoknak is.

De nemcsak őrölk tudunk az Újszövetségből. A Timóteusnak írt második levélben Pál így írt köszöntést (a 2Tim 4,19-ben): „Köszöntsed Priscát és Akvilát, és az *Onesifórus háznépét*.” Pál egy levelet írt Filemonnak, akinek a házában gyülekezet volt (Filem 1,1-2): „Pál, Krisztus Jézusnak foglya, és Timótheus, az atyafi, Filemonnak, a mi szeretett munkatársunknak, És Appiának, a szeretettnek, és Arkhippusnak, a mi bajtársunknak, és a te *háznél való gyülekezetnek*”.

Ezek a házi, szorosabb közösségek azok, amelyekben nyílik idő és mód egymást, egymás életét jobban megismerni.

Ez az alapja az imaközösségnek is. Innen indul ki az is, hogy ketten vagy hárman „egy akaraton” lehetnek nemcsak nagy, mindenkit érintő dolgokban, mint az eljárókért való imádkozás, de olyan terhek hordásában is, amit csak ők ismernek.

Itt valósulhat meg a gyakorlati pásztorlás is. Szólt hozzám az az Ige is, amit Mózes első könyvében olvasunk, amikor József a fáraó elé vezeti a testvéreit: akikről tudni lehetett, hogy pásztorok. És hogy az egyiptomiak nem szeretik a pásztorokat. [1Móz 46,33-34: ”S ha majd a fáraó hívat titeket és azt kérdi: Mi a ti életmódotok? Azt mondjátok: Baromtartó emberek voltok a te szolgálid gyermekségüktől fogva mind ez ideig, mi is, mint a mi atyáink, hogy lakhassatok Gósen földén; mert minden juhász utálatos az egyiptombeliek előtt.] Ugyanis az egyiptomiak, a Világ leginkább a maga boldogulásával van elfoglalva, és furcsa neki, és ijesztő,

hogyan vannak, akik meg másokat pásztorolnak. És ahogy Izrael népe kezdetektől fogva pásztorolt juhokat, úgy Isten népe is pásztorolja a gyengébb bárányokat, pásztorolják egymást. És ez a gyakorlatban ott valósulhat meg, ahol a testvérek hosszabb időt találkoznak egymással és élnek át egymással. Ugye a világ a másik útvonalat képviseli, amit úgy lehet megfogalmazni, hogy „avagy őrizője vagyok-é én az én atyámfiának?” (1Móz 4,9), amit Káin mondott, akiről tudjuk, hogy nem őrizte az ő testvérét, sőt ellene támadt.

Szomorú persze az, amikor testvérek együtt vannak, és nem tudnak semmit egymásról. Akár úgy is, hogy csak ketten vagy hárman vannak együtt egy faluban, de nem tudnak többet egymásról, mint ami keveset vasárnap éppen szót ejtenek magukról.

Igazából a közösségnek egy fontos eleme az, hogy érdeklődünk a másik iránt. És talán nem is a létszám a fontos, hanem a közösségnek a gyakorlása.

Ebből is a legfontosabb a személyes közösség az Úr Jézussal: egyénileg menni a Jó Pásztorhoz, és szorosan a közelében maradni, és beszélgetni vele. De két személy közössége, beszélő viszonya is fontos például egy házasságban is. És két-három imádkozó testvér vagy család is együtt lehet – és törheti meg akár a kenyeret is, hiszen ennek más feltételeit nemigen olvassuk; az talán eligazító, hogy ahol ketten vagy hárman együtt vannak, Ő ott van a középben (Mt 18,20). És két-három testvér vagy család is megélheti egymást segítve a hívő életet.

Ámen.